

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ТЕЛЕФОНЪТ НА КРАЛЯ

chitanka.info

Ричард допи отвратителното еспресо и махна с ръка на сервитьорката за сметката. За пръв — а най-вероятно и за последен — път сядаше в това забутано заведение. Масите бяха прекалено близо една до друга, кафето имаше вкус на чай от картофи, а вълните цигарен дим, които се разливаха една върху друга в застоялия въздух, всеки момент можеше да докарат на някого сърдечен пристъп, емфизема или и двете. Когато погледна касовата бележка, мислено прибави още една черна точка към и без това нарастващия списък с гадости в това кафене — 10 долара за чашка кафе! Господи!

Той въздъхна и започна да прибира по джобовете си всичко, което бе разпилял по масата, подобно на амбулантен търговец: вестник, запалка, цигари, ръкавици, шапка, мобилен телефон... В последния момент, преди да прибере последното нещо от замазаната покривка, се сети, че всъщност не притежаваше телефон. Никога не бе имал необходимост от подобна играчка — в крайна сметка, ако притрябваше чак толкова на някого, имаше толкова различни начини да го открият: домашни телефони, служебни телефони, електронна поща, Facebook... абе с две думи, желание да имаш, а способ ще се намери, както казваше покойният му баща.

Въпреки всичко обаче не се чувстваше като добър самарянин, затова тихомълком прибра телефона заедно с ръкавиците си. Нямахше как да обикаля като цветарка по масите и да пита „Някой да е забравил/загубил нещо?“. Мамка му, не и в това заведение. Пък и като огледа клиентите, едва ли някой от загубеняците, насядали като квачки наоколо, разполагаше с достатъчно пари, за да си позволи (*един бърз поглед, докато прибираме играчката в джоба... м-м-м, НТС, последен модел, браво...*) чак толкова специален смартфон. Един-двама от брадясалите типове изглеждаха (и смърдяха...) като притежатели на iPhone, но НТС в ръцете на някой от тях... хм, едва ли. Рик въздъхна и, чувствайки се като крадец, се изниза тихомълком от кафенето.

Когато се прибра у дома, извади новата си придобивка и внимателно я огледа. Не беше глупав — от многото гледане на криминални филми знаеше какво трябва да направи: първо да изключим GPS-модула, след това да се отървем от SIM-картата, възстановяване на заводските настройки... след това — честит ти нов телефон, Ричард Брикс.

Работата не тръгна добре. GPS-модулът бе изключен за секунди, но когато потърси SIM-карта, не можа да я открие. Всъщност, даже и място за такава нямаше. Ричард не беше кой знае колко на „ти“ с мобилните комуникации, но със сигурност знаеше, че на всеки телефон му трябваше SIM-карта, за да работи като хората. Независимо от това обаче смартфонът изглеждаше наред — нямаше предупредителни съобщения „Поставете карта“, нямаше знак за липсваща мрежа... с две думи, работеше, без да е способен да работи на теория. Когато се разходи из менютата, видя, че всичко функционира нормално... Е, едно нещо все пак не беше като хората — нямаше нито телефонен указател, нито списък с текстови съобщения, нито e-mail акаунт... нищо.

Ричард изхъмка неодобрително, изричайки наум тежки думи по адрес на собствения си късмет, който го бе снабдил с дефектен телефон, както и по адрес на майката на предишния собственик на джаджата. Следвайки някакъв неопределен импулс, той реши все пак да изпробва машинарията. Намери из менютата виртуалната клавиатура и по памет набра номера на бившата си жена. За момент се зачуди какво да й каже в случай че телефонът проработи — все пак не си бяха говорили от десет години, като последните реплики, които си бяха разменили на бракоразводното дело не бяха за пред малки деца — но пръстът му въпреки колебанията натисна бутона „Избери“ на сензорния дисплей.

От слушалката се дочу сигнал за свързване.

От изненада за малко щеше да изтърве телефона, но навреме успя да се окопити и да задържи машинката в ръка. Не след дълго от високоговорителчето се разнесе и гласът на бившата:

— Да, кажете?

— Айлийн, здравей, Рик се обажда... — някак си успя да скалъпи две-три думи с прегракнал глас.

— Ричард! Не знаех, че най-накрая си си купил мобилен телефон — засмя се жена му (*бившата жена!*) от другата страна на линията. — Как си и по какъв повод си се сетил за мен?

Побъбриха си десетина минути на най-различни (и безболезнени) теми, без да засягат най-важната — събитията отпреди десет години, след което и двамата измърмориха по едно задължително като за край на разговор изречение („Трябва да се видим на кафе, да,

непременно, ще ми е приятно, обади се, довиждане, беше ми приятно...“) и затвориша. Ричард метна телефона на нощното шкафче, почти бегом отиде до кухнята и запали цигара. Ръцете му трепереха... и този път това не беше от факта, че в съзнанието му се е загнездила мисълта за Айлийн и за това, колко би ѝ прилягал един махагонов ковчег с черно-червена тапицерия.

Джаджата работеше. Не трябваше да работи по всички правила на логиката, но въпреки това работеше.

Сигурно е някакъв експериментален модел, успокои го разумната половина на мозъка му. Онези кождери от Apple мислеха да създават подобен телефон без SIM-карта — нищо чудно HTC да са ги изпреварили. Както и да е — чудо голямо. Точно ще си поговориш без пари. Сега дишай спокойно, пуши и избягвай да мислиш за бивши жени, брадви, моторни резачки и прочие приятни неща.

Огънчето от фаса опари пръстите му. Беше изпушил цигарата за време, което си бе чист рекорд даже и за сериозен пушач като него. Докато гасеше остатъка от филтъра в препълнения пепелник, телефонът зазвъня. Ричард подскочи от изненада. Сърцето му заби лудешки. Успокой се, сигурно е собственикът на машинарията, сега ще му се извиниш и ще му го върнеш, повтаряше си той, докато краката му сами го влачеха към спалнята. Вдигна телефона и изрече с пресипнал глас:

— Ало?

— Здравейте, господине — дочу се тих и мек глас от другата страна на линията. — Доколкото бих могъл да предположа, днес сте се сдобили неочаквано с нов телефон. Мога ли да знам името Ви?

— Брикс... Ричард Брикс...

— Господин Брикс, радвам се да Ви чуя. Фактът, че ми отговаряте със сравнително изпълнен с разум глас, ми подсказва, че най-вероятно все още не сте успели да използвате телефона. Нека Ви дам един съвет, господин Брикс. Недейте.

— Кой сте Вие? Телефонът Ваш ли е? Съжалявам, ще Ви го върна...

— Името ми няма значение, защото така или иначе нищо няма да Ви говори — прекъсна го събеседникът му. — Телефонът, за огромно мое щастие, не е мой. Въпреки това обаче съм направил страшно много проучвания и проследявания на тази... машинка... както и на

предишните ѝ собственици. Затова, повярвайте ми, не говоря на вятъра, когато Ви казвам: НЕ ИЗПОЛЗВАЙТЕ този телефон!

— Какво искате да кажете?

— Господин Брикс, по силата на случайността — или на нещо друго — сте се натъкнали, без да искате, на телефона, принадлежал някога на Стивън Кинг, Кралят на хоръра. Самият Стивън Кинг неведнъж е заявявал в интервюта, че не притежава мобилен апарат, тъй като тези машини го хвърлят в ужас. Това, което е пропуснал да спомене, е фактът, че ужасът му се дължи не на нещо абстрактно, а на напълно реален телефон, който Кралят някога е притежавал. Сигурно сте чували, че личните вещи понякога попиват психическата енергия на собствениците си — именно затова екстрасенсите имат нужда от носна кърпичка, пръстен или портфейл, за да издирят някого или за да му предскажат бъдещето. А сега си представете, че личната вещ, за която говорим, е смартфон — умен телефон, прекарал доста време в ръцете на самия Крал на Ужасите...

— Говорите безсмислици!

— Бих искал да са — въздъхна гласът в слушалката. — Когато Стивън Кинг разбира в какво се е превърнал телефонът му, той го изхвърля на боклука. Оттам го прибира бездомникът Джейсън Брадли, който се опитва да направи снимка на себе си и приятеля си Майкъл — клошар като него. Часове по-късно двамата са открити овъглени в едно ъгълче на Мейн Стрийт, без никакви следи от бензин и прочие запалителни материали — спонтанно samozапалване, сигурно сте чували за него. Телефонът е намерен близо до телата от младия пожарникар Брус Трент, който се обажда на любовницата си от него няколко часа по-късно. Ден след това жена му и любовницата са открити мъртви: съпругата прерязала гърлото на малолетното девойче, след което се обесила на перилата на балкона. При гледката на двете тела Брус полудява и изскача от прозореца на 30-я етаж. Телефонът обаче оцелява и преминава в ръцете на служителя на общинската морга в Сан Франсиско Байрън Строут. Чернокожият мъж изпраща SMS на свой приятел, пастор в лютеранската църква на квартала, за да се видят на кафе рано сутринта. И двамата не доживяват до разсъмване — Байрън се задавя с китайска курабийка късметче и се задушавя, а пасторът е убит от паднала статуя на Мария Магдалена. Телефонът е намерен от барман, докато чисти заведението след затваряне. Името на

бармана е Макс Хоуп — вероятно Ви е познато от вестникарските заглавия преди години: човекът, който лежи в Шоушенк доживот заради опит за убийство на трима братя близнаци от Охайо. Вестниците пропуснаха да споменат, че Макс предишната вечер се е опитал да използва Телефона на Краля, за да звънне на един от братята да дойде и да прибере другите двама, пияни като мотики, от кръчмата му. И така нататък, и така нататък... Мога да Ви говоря още дълго време, тъй като телефонът е взел прекалено много жертви. Много Ви моля, господин Брикс, не позволявайте този списък да се увеличи.

— Вие сте... Вие сте луд, господине, който и да сте! Моля, не се обаждайте повече! — изхриптя Ричард и затвори. Дълго стоя, дишайки тежко, очаквайки дяволската машина да звънне отново, но телефонът мълчеше и се взираше в него с ослепелия си екран. Рик се върна в кухнята и се зае с любимото си занимание за успокояване на нерви: унищожаване на пакет Camel с индустриални темпове.

Изведнъж телевизорът на хладилника, поставен там в случай на интересни бейзболни мачове, за които не си струва да правиш постоянно рейдове за бира между кухнята и спалнята, се включи от само себе си. Изтерзаните нерви на Ричард изпъшкаха и предателски накараха ръката му да трепне. Пепелникът падна на земята и се пръсна на десетки късове озъбено стъкло.

Беше канал WTRM, който предаваше ексклузивна новина от мястото на събитието. Пухкава репортерка, явно току-що излязла по спешност от банята, оправяше мократа си коса и се опитваше да надвика огромното множество полицейски коли, наобиколили местопроизшествието. От несвързания разказ, очевидно импровизиран на момента пред камерата, се разбираше, че преди минути полицията е пристигнала по анонимен сигнал и е открила 35-годишната Айлийн Бейтс, разведена, насечена на парчета с нещо — по всяка вероятност брадва — и разпръсната из цялата си къща. Според репортерката ченгетата мълчали къде точно е била намерена главата на жертвата, но добре осведомени източници, пожелали анонимност, споделили, че въпросното място е тоалетната чиния.

Ричард дръпна кабела на телевизора. Той се изключи с раздразнено пуфтене. Ричард кимна съгласно. И на него му се пуфтеше.

Значи онова, което откачалката му бе казала по телефона, бе вярно. Машинката работеше. И изпълняваше желанието на всичкото отгоре. Имаше си собствена майmunска лапа за персонална употреба — лично негова си, поне докато някой не предявеше права върху джаджата, което най-вероятно нямаше да стане никога.

Телефонът продължаваше да се пули безмълвно. Ричард го взе и го включи. Да пробваме какво ще стане, ако го изпробваме на нещо неодушевено. Натисна бутона за активиране на фотоапарата. Появи се познатият интерфейс на камерата. Дотук нищо особено. Ричард насочи обективчето към парка от другата страна на улицата и докосна бутона за снимки.

Светкавица. Звук от фотоапарат. Нищо особено.

Поне на пръв поглед.

Не след дълго обаче го видя.

Първоначално си помисли, че гледа някакъв документален филм по Discovery Channel, един от онези, където снимат как пролетта настъпва, а след това ти го пускат обратно и на забавена скорост. Видя как тревата пожълтява и се сбръчква като лице на старица. Боята по пейките избледнява и започва бавно да се лющи, а самото дърво, от което бяха направени, се изкриви и напука. Игличките на елхите придобиха нездрав и болнав цвят, след което клюмнаха нещастно надолу, сякаш свеждаха глави пред силата на каквото и да бе излязлото от камерата на телефона проклетие. Детската въртележка за секунди се покри с ръжда, а от дървените кончета наизлизаха червеи и личинки, които досега се бяха спотайвали, но бяха усетили, че вече е настъпило време да покажат лицата си пред света и да приветстват унищожението, бавно пропълзяващо навред из парка. Някъде в далечината се носеше отчаян плач на малко момиченце, което не можеше да повярва, че златистият ретривър, с който си бе играло допреди малко, в момента представляваше изцъклен и озъбен скелет с остатъци от козина тук-там по кокалите, чиято зловеща белота изглеждаше странно на място сред останалата смърт, плъзнала неумолимо из квадратчето, уловено от визъора на камерата.

Чудесно, помисли си Ричард. Разсеяно метна фасата в кошчето и се запъти към дневната, за да вземе лист и химикал. Трябваше да си запише имената и телефоните на всички, които искаше да види мъртви. Всички, които навремето се бяха подигравали с него, бяха

тикали колосалните си фишове за заплата в лицето му, бяха му се присмивали за това, че още е сам, че се развежда, че след развода остана без пукната стотинка... Беше време да си платят. Щеше да се обади лично на всеки един от тях, да си побъбри неангажиращо и накрая да им пожелае лек ден... или поне това, което им оставаше от деня.

Още докато се връщаше от дневната, носът му долови странна миризма, която определено не бе на място. Истериичното прихълцване на димния детектор в кухнята разсея съмненията. Фасът му бе подпалил кошчето, то на свой ред щедро бе предало един-два езика пламък на към кухненската завеса, тя пък на свой ред бе споделила усещането с масата и ламперията...

Ричард тегли една майна по адрес на собствената си мърлящина и се втурна към вратата. Тя не се отваряше. Опита се да метне един от столовете в прозореца, за да може да излезе оттам. Столът отскочи, все едно стъклото беше армирано. Докато се мятеше насам-натам в отчаяни опити да намери път за бягство, и другите стаи се включиха в огнения купон. Димът вече беше навсякъде. С насълзени очи Ричард хвана телефона и докато дробовите му се раздираха от кашлица, набра 911. Спокойно, сега ще пратят помощ, пожарникарите за нула време ще угасят огъня и всичко ще е наред, опитваше се да се самоуспокои той, докато чакаше някой да вдигне телефона. Вместо обичайното „911, какъв е проблемът Ви?“ от другата страна на слушалката обаче се раздаде спокоен глас, познат на всеки американец от телевизионни интервюта, записи на аудиокниги и радиопредавания:

— Мистър Брикс... разбрах, че сте намерили телефона ми.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.